

Anledning af mit Foredrag. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 3dje Valgkreds (I. H. Jensen) udtalte, at jeg havde underkastet Lovforslaget en alt for knusende Kritik. Jeg vil dertil sige, at jeg havde ønsket, at han havde påvist, hvori min Kritik var fejlagtig; men da det ærede Medlem indskrænkede sig til en almindelig Omtale af Lovforslaget uden at komme nærmere ind paa, hvori mine Fejl bestode, fritager han mig for videre Svar. Ligeledes gjorde det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Piper) et Forsøg paa at imødegaa mine Bemærkninger, men det blev ved Forsøget; han vilde heller ikke gaa nærmere ind paa Lovforslaget og den Kritik, jeg havde underkastet det, og de enkelte Ting, han fremdrog, gik nærmest ud paa, at han dog til syvende og sidst sluttede sig til de Udtalelser, der vare fremkomne fra mig. Hvad dernæst angaar de Udtalelser, der fremkom fra den højtærede Justitsminister, saa sagde han jo, at han ikke havde ventet andet, end at Lovforslaget vilde blive underkastet en ikke uvæsentlig Kritik, og at han maatte finde sig i og var forberedt paa, at Lovforslaget maatte modtage ikke uvæsentlige Forandringer, hvis det skulde gaa igennem begge Rigsdagens Ting. Deri er jeg enig med den højtærede Justitsminister. Men naar den højtærede Justitsminister mente, at det var fejlagtigt af mig, naar jeg havde sagt, at han var begyndt fra den fejle Ende, godtgjorde den højtærede Minister jo egentlig, at jeg havde Ret; thi naar man skal lovgive paa et eller andet Omraade, skal man lovgive der, hvor de fleste og største Udskejelser finde Sted. Naar man som her vil værne Dyrene mod unødige Lidelse, mener jeg rigtignok, at man bør begynde paa det Punkt, hvor der paaføres Dyrene de største Lidelser, og det sker unægtelig ved Brugen og Benyttelsen af Dyrene. Derfor forekommer det mig, at man gjorde rettest i at tage Spørgsmaalet om en Revision af Straffelovens § 297 op først og — ligesom ogsaa Dyr lægerne have gjort — stillede dette i første Række. Der var et æret Medlem, der fremdrog Forholdet ved Væddeløb, og saa er der jo ogsaa Jagt til Hest, den saakaldte Parforcejagt. Jeg fremdrog med Vilje ikke dette Spørgsmaal, men naar man skal til en Revision af Straffelovens § 297, kan det ikke undgaas, at dette Spørgsmaal maa drages med ind under Behandlingen. Hvorledes man til syvende og sidst vil træffe Bestemmelse om dette Forhold, er en Sag for sig, men jeg tror ikke, at man skal behandle dette Spørgs-

maal om Dyrplageri, uden at man tager disse to Ting med. Naar man ved — som jo de fleste vide, og navnlig de bedrestillede i Samfundet — hvad der gaar for sig ved Væddeløbene, maa man virkelig sige, at der finder en Mishandling af Dyrene Sted, og naar man ikke vil ramme det der, hvorledes kan man saa tænke, at det vil være rigtigt at ramme det under andre Forhold? Naar f. Eks. en Fragtmand under Kørselen for at faa sine Heste til at trække Læsset pisker paa dem, og man saa straffer ham, men derimod ikke straffer andre, der drive Hesten frem ved Piskeslag, som ogsaa grænser op til Mishandling, for ikke at sige, at det er Mishandling, vil den almindelige Mand ikke kunne forstaa dette. Jeg kan godt forstaa, at der er forskellige Vanskeligheder ved at gaa ind paa en Forandring af Straffelovens § 297, og den højtærede Minister fremkom jo ogsaa med den Forklaring — den højtærede Minister sprang over Forholdet ved Hestevæddeløbene, hvad der undrede mig noget, da det var draget frem fra anden Side — at der kom praktiske Vanskeligheder, mange praktiske Vanskeligheder, sagde den højtærede Justitsminister, og at man kunde komme ind paa en unødigt Politifølgelse. Ja, det er netop Sagen. Man vil ogsaa efter det her foreliggende Forslag komme ind paa en Mangfoldighed af unødige Politifølgelser, og det er det, som navnlig de, der have med Afsendelser af Dyr at gøre, ikke have nogen Lyst til, idet man ikke kan se, at det vil gavne Dyrene det allermindste. Naar den højtærede Minister har udtalt, at jeg stiller mig ret fjendtlig over for denne Reform, saa har den højtærede Minister for saa vidt Ret. En Reform som den, der her foreligger, stiller jeg mig ret fjendtlig over for, og jeg haaber ogsaa, at det vil vise sig, at en Lov som denne ikke vil blive gennemført. Men jeg stiller mig ikke paa nogen Maade fjendtlig, men tværtimod venlig over for en human Behandling af Dyrene. Naar jeg udtalte, at Lovforslaget var affattet saaledes, at man ikke skulde tro, at praktiske Folk havde haft med det at gøre, tænkte jeg jo nærmest paa Redaktionen, og den højtærede Minister godtgjorde jo ogsaa, at det kun var Autoriteter, det veterinære Sundhedsraad m. v., der have haft med Affattelsen af Lovforslaget at gøre. Jeg hørte nøje efter, hvad den højtærede Justitsminister fremførte, og jeg kunde ikke, af hvad der fremkom fra den højtærede Justitsminister, slutte, at praktiske Eksportører af Kreaturer have taget Del i Affat-